

JUVENTUS

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2023/2024-es tanév, 4. szám, ingyenes

Útravaló

Kedves ballagó Diákok! Búcsúzunk tőletek a Juventus szerkesztőinek nevében. Köszönjük a közös élményeket, a beszélgetéseket a folyosón és a jó hangulatú bulikat! Hiányozni fogtok, nélkületek nem lesz ugyanolyan a lici és a Juventus sem! Reméljük, hogy az új generáció nem csak fizikailag tölti be majd az űrt, amit ti hagytok magatok után a manzárdon!

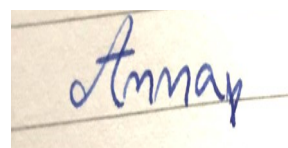
Sok sikert kívánunk az életben és reméljük, hogy miután kiléptek az iskola kapuján, ugyanilyen klassz emberek maradtok és rólunk, volt diáktársaitokról sem feledkeztek meg! Mindig kövessétek az álmaikat és sose adjátok fel, ha az élet akadályaiba ütköztök! Sok döntést kell majd meghoznotok, de legyetek bátrak, éljétek meg minden pillanatot, és ne hagyjátok, hogy mások döntsének helyetted! Ez a ti életetek és csak most kezdődik! Sok sikert kívánunk!

Kedves ballagó Diákok, Barátok! Eljött a nemvárt búcsú ideje. Köszönjük a számtalan szép emléket, viccet, jó tanácsot, mosolyt! Sajnos minden új kezdethez valami véget kell érjen, de reméljük, valahol az emlékeitek között hely jut nekünk is.

Vegyes érzelmekkel búcsúzunk tőletek: öröm és szomorúság keveredik bennünk. Örülünk annak, hogy ti elértétek ezt a mérföldkövet, és szomorúak vagyunk, mert búcsút kell vennünk tőletek, akik barátok voltatok számunkra.

Most, hogy elindultok az élet új szakaszába, szívből kívánjuk, hogy minden álmotok valóra váljon, és hogy megtaláljátok a saját utatokat, legyen az egyenes vagy göröngyös. Mi folytatjuk azt, amit ti elkezdtetek. Igyekszünk méltó utódaitok lenni és tovább vinni azt a szellemiséget, amit ti képviseltetek. Köszönjük nektek az emlékeket, a barátságot és a rengeteg tanácsot, amit kaptunk tőletek! Hiányozni fogtok, de tudjuk, hogy az élet számtalan új lehetőséget tartogat számotokra. Sok sikert!

Búcsúszó

Tisztelt Igazgatóság és Tanárok! Kedves Szülők,
Meghívottak, és persze ballagó Diákok – vagyis MI!

Az elmúlt négy év... Erről kellene szóljon beszédem. Az igazság az, hogy a mi osztályunk számára a licis évekről nem lehet egy teljes időblokként beszélni, hiszen hatalmas értékű pillanatok összességéről van szó, amiket egyszerűen nem lehet általánosan bemutatni. Mindegyik a maga módján különleges. Az osztályt is ez jellemzi: nincs egy összesítő szó, amivel le lehetne írni, hiszen mindenki hozzáad valamit.

Négy évvel ezelőtt léptünk be az osztályterembe, pontosabban egy Google Meet-es linkbe. Ekkor ismeretlen arcok – akarom mondani betűk – bámultak egymásra. Sokan azt mondták, hogy az online sulis miatt az osztály nehezen fog összeforogni, de úgy gondolom, hogy nekünk ez egészen jól sikerült, főleg, amikor egy közös célért kellett küzdeni, mint például a felmérők. Ez titok, a tanároknak ne szóljanak, de felmérők közben, és azon-

Virginas Tar Judith
osztályfőnök

XII. MB

Bán Emese

Bereczki Bernadett

kívül is persze, nem az óra volt az egyedüli megbeszélés, amibe beléptünk. Amíg filozófián mentek a SiP, SeP, SoP-ok, magyarórán valami „Jannus Pannus a nyúl” (a mi elnevezésünk szerint) írogatott sírokra, addig mi életünk barátságait kezdtük el kötetelni.

Matek-info, bio-kémia. Valahogy mindig megmaradt egy határ közöttünk, ami csak akkor tűnt el, ha április elseje volt, osztálylógást szerveztünk, kirándulásokon hülyéskedtünk vagy éppen a volt osztálytermünkben a szekrény ablaka varázslatos és véletlenszerű módon betört. Pedig az oszi igazán küzdött, hogy mi mindig egy legyünk, ne csak a felsorolt helyzetekben. Technikái nekünk igen szokatlanok voltak, hiszen fő elve a csend, rend, fegyelem. Ez már akkor bebizonyosodott, amikor kilencedikben Krisztina online születésnapja a 20. lecke megnevezést kapta. Vagy amikor Edi meg Sara már a századik leszidást hallgatta végig a késő reggeli kávézásokért. Én ilyenkor titokban csak örülni tudtam, mert nem voltam az egyedüli késő. Persze, akkor nem örültem, amikor én is tapasztaltam az oszi csend-rend mániáját: tizenegyedikben programozás órán a 18. lecke 33. feladat f alpontja közben túl hangosan Tux Painteztem Benivel és Ábellel. Életemben először raktak ki óráról. Az oszit csakis egy József Attila idézettel tudom jellemezni: „Dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes.” Az oszi ezen elv alapján él és ezt tanította nekünk is, bár mi nem igazán értettük eddig. Talán Kinga volt az, aki rájött már hamarabb ennek a lényegére, hiszen ő az egyetlen, akinek mindig minden házija és leckéje megvolt. Persze itt Bernit is meg kell említsem, aki jegyeivel mindenkit elámított év végén. Hát igen, a rendszeres alvás jót tesz...

A viselkedésünk mindig is kontroverzális volt órákon. Vegyük példának Rákóczi érdekes magyarórai véleményét a depressziós költőkről. Ugyanott, a hátsó sarokban, tíz óra-
kor egy nagy kenyér és mindenféle felvágott szokott megjelenni Nándiék asztalán: ez jelzi, hogy ideje uzsonnázni. De még van egy másik jelzőnk is az osztályban: Lázár Dávid, aki kicsengetés előtt két miliszekundummal már az ajtóban áll, jelezve, hogy ideje befejezni az órát. Eljött a várva várt szünet.

A szünetbéli ökoszisztéma igazán különleges. Mindenki elvan a maga világában. Ábel az asztalára felülve gitározik, reménykedve, hogy valaki felismeri rejtett tehetségét. Kár, hogy Beni soha se hozta a hegedűjét, pedig igazi Vivaldi: vele meg Ábellel van egy metálbandánk: a Fast Programmers. Én vagyok a vokálos. Bán Emese és Rebeka körül nagy megbeszélések folynak a legújabb divattrendekről

Berta Evelyn-Boglárka

Bus Eduárd Ionel

vagy az aktuális drámákról, hisztikről, Krisztina pedig mit sem vetve a negativitásra valamiket énekelget közben. Alizék az osztály közepén gyakorolnak a „Crucea” világbajnokságra, amit persze biztos megnyernek, ez nem is kérdés. Az osztály másik felében egy újabb különleges jelenséggel találkozhatunk: Czappi épp ordibál, mert valaki nem tudja, hogy milyen képet lehet lőni egy 1950-ben, a KMZ gyárban készített Helios 44-2 58 miliméteres kettes blendenyílású lencsével. Hát igen, szörnyűséges bűn ezt nem tudni!

Becsengettek újra. Szünet végén Rákóczi és Gáll Dávid még utoljára megcsiklandoz hátulról, majd bejön a tanár. Darius, csendes személyisége ellen ellő egy jó poént, az osztály ilyenkor felnevet és hálás, hogy legalább pár másodpercig mással foglalkozhat, mint a ferde aszimptótákkal. Nem mind vagyunk olyanok, mint Bencze, aki rögtön előveszi telefonját és laptopját, ha nem élvezzi a magyarázatokat. Őszintén, jól is teszi: küzd a céljaiért, jelen esetben az unalom megsemmisítéséért.

Igen, osztálytársainknak egyetlen egy közös jellemzője van: ha valamit akarunk, elintézzük, hogy megkapjuk. Ervin is mindig elintézte, hogy elérje pénteken az egy órai vonatot, ha már nagyon unta a sulit. Ugyanúgy Gáll Dávid is küzdött céljaiért: tizedikben az osztálycsoporton hosszú üzenetet írt, pontosabban egy 200-250 szavas érvelő szöveget arról, hogy az osztály miért és hogyan fogja megnyerni a focibajnokságot. Hát idén a fiúk végre megnyerték! Kitartók, mindenesetre...

Mi mind kitartók vagyunk, a magunk módján, saját helyzeteinkben. Emese is kitartó volt a Gólyabál szervezésében és a kritika meghallgatásában, amit szerencsére kibírt sírás nélkül. Pedig én igazán élveztem azt a bulit! Talán kicsi segítséggel jobb lett volna. De mindenkinek megvolt a kifogása. Erik például biztos újra gyalog indult haza Újszentesre, tán eltévedt az erdőben, mint mikor lekést a román órákat.

Czapp Dávid

Deák Alíz

A Gólyabálon kívül mást is szerveztünk. Kirándulásoktól kezdve, felmérők elhalasztásáig mindent. A politikába is igen beavatkoztunk, legalábbis annyira, hogy közülünk négyen is a DÖK alelnökeiként aktivizáltak. De többen is dököztünk. És barantáztunk. És Rákóciztunk. Fotókörre jártunk. Sakkbajnokságokat nyertünk. Román, magyar, matek, bio, mindenféle versenyről díjakat hoztunk. Jaj és a Juventust nehogy elfelejtsem, az se lett volna ilyen nélkülünk. Mi mindenhol jártunk. Az egész suliban. És azonkívül is.

Köszönjük az iskolának, hogy lehetőségünk volt ennyi mindent megtenni, ennyi helyet bejárni. Köszönjük, hogy még azok is szerethették a sulit, akik igazán utálták. Tanárainknak köszönjük a köszönni valót és – nem bocsánatot –, hanem elnézést kérünk, hogy életüket nehezítettük az egymillió megvalósított, impulzív ötleteinkkel. De így visszagondolva, megérte.

Az oszinak köszönjük, hogy segített megérni, megélni, túlélni. Még akkor is, amikor lehetetlen esetek voltunk számára. Ami, valljuk be, igazán sokszor fordult elő az elmúlt négy évben. De most már vége. Most már nem lehetünk lehetetlenek se mi, se a ballagás, amit még egy hónappal ezelőtt is elképzelhetetlennek tartottunk. Eljött az idő a búcsúzásra.

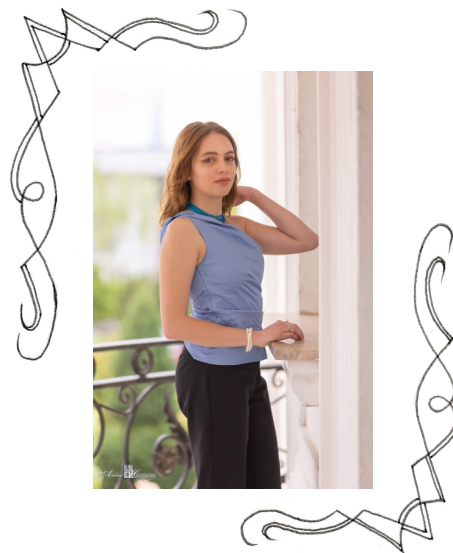
Osztályomnak, ballagó társaimnak, de még az itt maradt diákoknak is azt kívánom, hogy folytassák azt, amit eddig tettek: éljetez, legyetek önmagatok, hiszen Albert Camus is azt mondta: „Minden egyszerű. Az emberek komplikálják túl a dolgokat.”

Berta Evelyn-Boglárka = bogi-bogár

Gáll Dávid

Király Rebeka

Kis Benjámín-Tibor

Kiss-Istvánfi Kinga

Lázár Dávid

Nagy Ábel-Gergely

Nagy-György Emese

Orbán Erik Norbert

Petrescu Darius

Rákóczi Lóránt

Steici Sara

Szabó Bencze

Szabó Ervin

Tamás Krisztina

Virág Nándor

Búcsúszó

Tisztelt Intézményvezetők! Tisztelt Tanáraink! Kedves Szülők! Kedves Iskolatársak és Vendégek!

„Minden nap elmúlik valami / amiért az ember szomorkodik,/ de mindennap kezdődik valami / amiért érdemes élni és küzdeni.” Várva várt és egyben nehéz nap számunkra ez a mai, hiszen az életünk egy szakasza lezárul, valami véget fog érni. Felfoghatatlan, hogy ma utoljára szól nekünk a csengő, ma volt az utolsó osztályfőnöki óránk. Ez a nap rólunk szól, ma nekünk állnak sorfalat, mindenki minket köszönt és búcsúztat.

Az elmúlt tizenkét év során, rengeteg beszámolót írtam egy-egy táborról, versenyről vagy más típusú rendezvényről, de úgy gondolom, hogy legnehezebb feladatnak a ballagási beszéd megírása bizonyult, hiszen most az egész osztály nevében kell búcsúznom, osztályfőnökünktől, tanárainktól, az itt maradottaktól, attól az intézménytől, amely tizenkét éven át meghatározta mindennapjainkat, amelynek kapuját hét-éves kisgyermekként szorongva léptük át, félve az ismeretlentől, ahol kibontakozhattunk, s bár az itt töltött idő lassan-lassan halvány emlékekké fog válni, az életre szóló élmények és közösen megélt pillanatok örökké a szívünkben maradnak, mert „... nem az út számít, hanem az, hogy kivel

*dr. Tasi Margit
osztályfőnök*

XII. TT

Antal Kevin

Barabás Adél

teszed meg.”

Közös utunk 9. osztályban kezdődött a világtárvány idején, s mint akármelyik utazás ez is tartogatott nehézségeket, de ugyanakkor rengeteg meglepetést is. Hamar híresek lettünk az egész iskolában, hiszen kivételes osztály voltunk, ahol mindenki mindenkivel jóban van, hiszen rendkívül sokszínűek vagyunk, vannak közöttünk könyvmolyok, sportolók, zenészek, a divat szerelmesei, füstölők, de ennek ellenére bármilyen helyzetben mégis megtaláltuk a közös hangot.

Hogy ezt az utat be tudtuk járni, köszönjük elsősorban osztályfőnökünknek, dr. Tasi Margitnak, aki a sok akadály és nehézség ellenére mindig türelmes volt velünk még akkor is, amikor szabadidejében, bár nem matematika szakos, a hiányzásainkat számolta, és aki az utolsó tanév folyamán bejárta velünk Közép-Kelet Európa fővárosait (Belgrádot, Bécsét és Pozsonyt). Tanítóinknak, tanárainknak, akiktől számos életre szóló leckét tanultunk, mert nemcsak tanítottak, hanem neveltek is minket, s bár lehet, hogy elfelejtjük, amit nekünk mondtak, azt viszont, hogy hogyan éreztük magunkat tanítás közben, ígérjük, hogy sohasem fogjuk elfelejteni. Ugyanakkor köszönjük tanárainknak, akik versenyekre készítettek fel és különböző programokban mentoráltak, akikhez bármikor fordulhattunk, legyen szó bánatról vagy örömről. Mindemelett köszönetet mondunk szüleinknek, akik minden döntésünkben támogattak és ígérjük, hogy az itt kapott útravalót a legjobb képességeink szerint fogjuk kamatoztatni. Végül de nem utolsósorban köszönjük az iskola vezetésének munkáját, akik gondoskodtak róla, hogy az itt töltött éveink során minden körülményben otthon érezhessük magunkat.

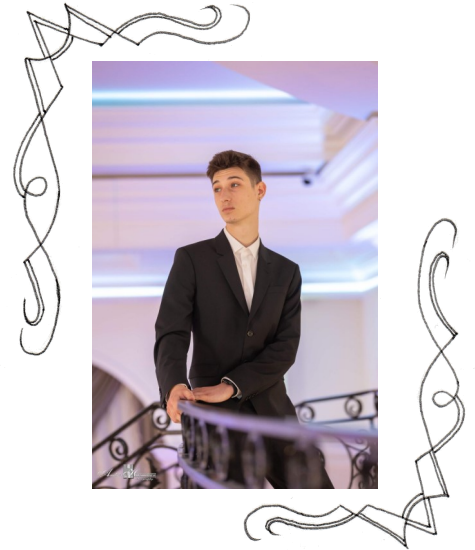
Itt maradó barátainknak, társainknak kívánunk tartalmas diákéveket, sikereket a tanulásban, versenyeken, és kívánjuk, hogy éljenek meg minden pillanatot.

A mai nappal az életünk új szakasza kezdődik el. Kilépünk a NAGYBETŰS ÉLETBE. Hiányozni fognak az órák előtti közös ismétlések, osztálykirándulások, a reggeli álmoság, a morcos ébredés. Most kinyílik előttünk a lehetőségek tárháza és rengeteg döntés vár ránk, Szabó Pál szavaival búcsúzunk: „Eddig csak álmodtunk terveztünk még, most valóra válhat minden, ami szép. Az élet munka tárt karokkal vár, s hogy szép lesz-e, csak rajtunk áll.”

Viszontlátásra 2034-ben!

Major Barna Péter = ~Barni

Cián-Némedi Márk

Deutsch-Izabell Sabine

Dénes Lóránt Gergely

Kis Róbert Roland

Kiss Kevin

Kőmíves Roland Cristian

Magyari Dávid

Major Barna Péter

Makkai Gergő Botond

Mic Dalina

Munteanu Andrea

Péter Barbara Regina

Schneider Robert

Ugron Tas

Búcsúszó

Tisztelt Igazgatónők és Tanáraink, Kedves Szülők, Barátaink, és kedves Osztálytársaim!

Elérkezett az a pillanat, amire mindannyian várva vártunk, ugyanakkor félve is gondoltunk rá: a búcsú ideje. Ma nemcsak a közgazdaságtan rejtelseitől, a függvényektől és a statisztikai adatoktól veszünk búcsút, hanem egymástól is, legalábbis ebben a formában, ahogy az elmúlt években együtt voltunk.

Emlékszem, amikor először léptem be a líceumi osztályterembe. Az első pillanatok bizonytalansága, az új arcok ismeretlensége mára egy olyan közösséggé kovácsolódott, amelyben mindannyian megtaláltuk a helyünket.

Az évek során sok diák jött és ment. Volt, aki úgy érezte, hogy más területen találja meg a számításait, és voltak, akik új kihívások után néztek. De mindegy, ki mikor csatlakozott hozzánk, vagy mikor döntött úgy, hogy máshol folytatja, mindenki hozzátett valamit ahhoz, ami most itt áll előttetek: egy összetartó, bátor és céltudatos csapat.

Ahogy az évek teltek, egyre jobban belemerültünk a közgazdaságtan világába és megtapasztalhattuk, hogy „a pénz jön és megy; a különbség csak annyi, hogy könnyebben

*Szilveszter Ibolya
osztályfőnök*

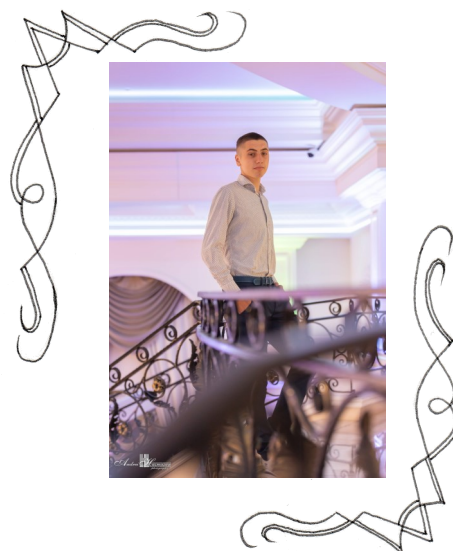

XII. KG

Cohan Daniel Adorján

Csavar Sámuel

megy, mint ahogyan jön”. Tanultunk a piac működéséről, az adózásról, a költségvetés készítéséről és még sok másról. A számok világa egyszerre lett az ellenségünk és a barátunk. Mert ahogy egy mondás tartja: „A könyvelők azért vannak, hogy megmondják, mennyi pénzünk van, amikor már rég nincs.”

A liceumi évek nem csak a tanulásról szóltak. Ezek voltak azok az évek, amikor barátságok szövődtek, közös programokat szerveztünk, együtt nevettünk és sírtunk. Emlékszem a közös kirándulásokra, a közös készülődésekre a vizsgák előtt, amikor együtt izgultunk, hogy minden jól sikerüljön.

Ma, itt állva, nemcsak a liceumi évektől búcsúzunk, hanem egy korszak lezárását is jelenti ez a nap. Mindannyian elindulunk a saját utunkon, ki-kí tovább tanul, munkába áll, vagy éppen külföldi kalandokba kezd. De bármerre is sodorjon minket az élet, ezek az évek örökre a részünk maradnak.

Kedves Osztályfőnökünk! Hálásan köszönjük a támogatását, türelmét és bölcsességét, amely végig kísért minket az évek során. Ön mindig hitt bennünk, és segített, hogy összetartó közösséggé váljunk. Az Ön tanácsai és példamutatása örökre velünk marad. Köszönjük, hogy mentorunk és barátunk volt.

Tanárainknak köszönjük a türelmet, a támogatást, és azt a rengeteg tudást, amit átadtak nekünk. Köszönjük, hogy mindig mellettünk álltak, akkor is, amikor már mi magunk sem hittünk a sikerben. Az Önök munkája és kitartása nélkül ma nem lehetnénk itt.

Kedves Szülők! Köszönjük a sok-sok támogatást, a biztató szavakat, és a hitet, amit belénk fektettek. Önök nélkül nem sikerült volna.

Barátaink, köszönjük nektek a sok vidám pillanatot, a közös tanulásokat és azt a sok-sok élményt, amit együtt éltünk át. A barátságok, amelyeket itt kötöttünk, reméljük, hogy egy életen át elkísérnek minket.

És végül, kedves Osztálytársaim! Köszönöm nektek az együtt töltött éveket. Köszönöm, hogy együtt küzdöttünk, nevettünk, sírtunk és ünnepeltünk. Bármerre is sodorjon minket az élet, ne feledjük: egyszer közgazdászok voltunk, és mindig is azok maradunk.

Búcsúzzunk tehát úgy, hogy tudjuk: ezek az évek nemcsak egy korszak végét, hanem egy új kezdetet is jelentenek. Mert ahogy egy bölcs közgazdász egyszer mondta: „Az élet olyan, mint a könyvelőség, mindennek egyensúlyban kell lennie.”

Sok sikert kívánok mindannyiunknak a jövőben!

Grexa Erzsébet

Grexa Erzsébet Berna-

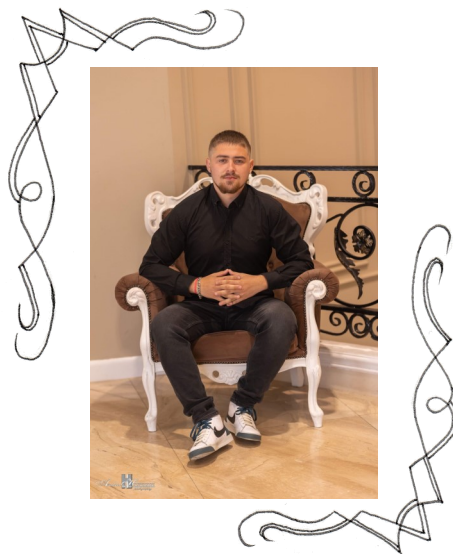
Kis-Muğu Ana Erzsebet

Mészáros Bence Máté

Pîntea Robert Constantin

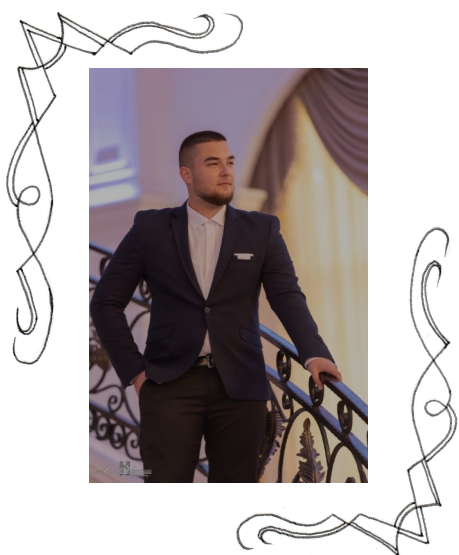
Pătrulescu Iulia-Cristina

Szász Norbert

Varga Csongor Dávid

Vinitzki Eduárd Orlan-

OSZIK ÚTRAVALÓ GONDOLATAI

Kedves végzős Diákok!

Az ember életében elkerülhetetlenül megjelennek nagyon várt és kevésbé várt események. Ezek a pillanatok felejthetetlen állomások, emlékeztetések maradnak egész életünkben. Egy ilyen ünnepség részesei vagyunk most. Búcsúzás az iskolától, egymástól, a tanároktól, a diáktársaitoktól, mindazoktól, akikkel együtt voltatok 4 év alatt. Hosszú idő, ezalatt sok mindent kiismertetek. Most vége a mindennapos iskolába járásnak, vége a házi feladatoknak, a feleléseknek, a dolgozatoknak, a be és kicsengetéseknek. Nem hangzik már el, hogy „ne egyél az órán”, „tedd el a telefonodat” vagy „újra elkéstél”, de az iskola nem csak erről szólt.

Próbáljátok az elválás jó oldalát is szem előtt tartani, olyan úton indulhattok el, amit szerettek, hiszen ti választottátok. A legfontosabb az lesz, hogy magatokkal visztek barátságokat és támogató szavakat.

A ballagás egy új kezdet lehetősége, ahol minden álom elkezdődhet valósággá válni, nem csak egy befejezés, hanem egy új kezdet is. Az elköszönés pillanata és az új lehetőségek ajtaja. A ballagás az idő egyik ajándéka, amely lehetővé teszi, hogy tovább lépjünk és új kalandokat kezdjünk.

Kívánom, hogy váljon valóra minden álmatok és találjátok meg a boldog felnőttkorhoz vezető utat, a közelgő vizsgákhoz pedig sok szerencsét kívánok!

Kívánok nektek örömet, elégedettséget, szeretetet! Érzékeket, hogy felismerjétek a minket körülvevő szépségeket! Bátorságot, hogy kitartsatok és egyre erősebbek legyetek! Életet, melyet érdemes élni!

dr. Tasi Margit, a XII.TT osztályfőnöke

Kedves ballagó Osztályom!

Matek – idő – tartalom. Ez a három szó jutott eszembe, amikor az útravalón gondolkodtam.

A 12. osztályt fejezitek ma be. 2012-2024. között voltatok diákjai egy iskolának – az utóbbi négy tanévben pedig az oszítok lehettem. Matematikailag ez 12 évet, 624 hetet (12×52), 4383 napot (12×365 nap +3 a szökőévek következtében), 105.192 órát (4383×24) és 6.311.520 percet (105.192×60) jelent. Ha a 12 tanévet vesszük alapul és azt, hogy naponta 8-15 óra között voltatok az iskola épületében, akkor a tanévek beosztása szerint ez 422 hetet, 2068 munkanapot, 14.476 tanórát és 868.560 munkapercet jelent.

Az idő az azonban nem csak óra. Az idő nem csak másodpercekből, percekből, órákból, napokból áll. Nem csak megszámlálható mennyiség. Hanem megszámlálhatatlan minőség. Amikor megkapod, csak egy üres zsák. Rajtad múlik, hogy az marad-e, vagy kipróbálsz, mennyi fér bele. – vallja Csitáry-Hock Tamás.

Az idő ingyen van, de megfizethetetlen. Nem birtokolhatod, de kihasználhatod. Nem tudod megtartani, de képes vagy kitölteni. Amit egyszer elvesztegettél, soha nem kaphatod vissza. – mondja Harvey Mackay.

Mindannyiunknak ugyanaz a huszonnégy órás nap áll a rendelkezésére. Rajtad múlik, hogyan töltöd el ezeket az órákat. Egy cégvezetőnek, egy Nobel-díjasnak vagy egy olimpikonnak ugyanúgy napi huszonnégy órája van, mint neked. Ők mégis megtalálták a módját, hogy fantasztikus dolgokat érjenek el ugyanannyi idő alatt, mint amennyi nekem - és neked - is a rendelkezésünkre áll.

Az életünk időből áll. A napjainkat órákban mérjük, a fizetésünket ezeknek az óráknak alapján kapjuk, a tudásunk az évek során nő. Az idő végül elfogy, és az ember a szíve mélyén azon gondolkodik, hogy vajon a lehető legjobban használta-e ki azokat a másodperceket, perceket, órákat, napokat, heteket, hónapokat, éveket és évtizedeket? Kívánom nektek, hogy az életeitek idejét jól használjátok ki, töltsétek meg értékes tartalommal és élménnyel, hogy a teljességet és a boldogságot meg tudjátok tapasztalni.

Sok sikert kívánok!

Szilveszter Ibolya, a XII. KG osztályfőnöke

Kedves Ballagóim!

Megnyílt számotokra a Nagykapu. A Bartók Béla Elméleti Líceum világ felé nyíló Nagykapuja. Ki-sétálhattok rajta..., ki kell sétáljatok rajta! Egyirányú út a kapuig. Nagy kereszteződés és ezer felé mutató nyilak előtte. Izgalom? Öröm? Remény? Érzelmek kavalkádja? Mivel utazzál? Merre tartsál?

Lehet, hogy már pontosan megrajzolt térkép mutatja a utad a következő cél felé, de lehet, hogy még bizonytalan vagy, csak pár lépést látsz előre, és óvatosan, kis lépésekkel haladsz. Ez az út, akár egyenes, akár kanyargós, akár száguldozva, akár meg-megállva haladsz rajta, csak a Tiéd és mindig előre vezet. Felnőtt döntéseid, terveid, sikereid, időnként kudarcaid visznek előre rajta.

Jól fog a batyu útközben. Megpakolták otthonról is, az iskolában is, van ott energiaforrás az útra. S ha visszanezel, mosolygó, időnként kissé aggódó, törődő arcok néznek utánad, integetnek: szüleid, tanáraid, barátaid, iskolatársaid. Ezután is melletted lesznek, de most már távolabbról biztatnak: Menj bátran! Ez a Te utad! És örvendeznek, ahogy a lépéseitek nyomán családok, változatos karrierek, közösségek születnek, kibontakozik az életetek.

Út közben, a felnőtt életedben vannak „igazi nagy találkozások”. Olyan nagy találkozások, amelyekbe beleremegsz, amelyek belevésődnek az emlékezetedbe s a tudatosság szintjén nagyot lendítenek rajtad. Mesélek az egyik ilyen nagybetűs találkozásomról:

Huszon pár évesen apró gyermekeimmel sétáltam, s szembe jött velem egy fehér hajú, szegényesen öltözött, összekötött kartonokat cipelő idős bácsi. Valószínűleg egy szerény kis kunyhó felé tartott a domboldalon. Egyenes tartással, nyugodt léptekkel közeledett felénk. A szája nem mosolygott és nem szólt, de nyílt arca, égszínkék, sugárzó szeme igen. Hangosan szólt, szinte kiabált a belső szépségről, jóságról, szelidségről, lelki nyugalomról, elégedettségéről, derűről, örömről, hitről. Olyan kincsekről, amik nemessé csiszolják a lelket és sugárzóvá, bizalmat keltővé az embert. Mai napig hálás vagyok ennek a világot elfogadással és szeretettel átölelő tekintetnek.

Kedveseim! Kívánom, hogy útközben részetek legyen „igazi nagy találkozásokból”, s tovább csiszolódjatok, nemesedjete saját és közösségünk örömeire és javára egyaránt. S lehet, hogy majd egyszer, egy gesztusotokkal, mondatotokkal, cselekedetetekkel Ti magatok lesztek az inspiráló, ébresztő, megremegtető „nagy találkozás” valaki más számára.

Isten Veletek. XII. MB, az Alma Mater visszavár!

Sok szeretettel, az Oszi

A XI. osztályok búcsúzója

Tisztelt Szülők, Tanárok és kedves Ballagók!

Megtisztelő számomra, hogy az alsóbb évfolyamosok nevében én köszönhetek el tőletek! A mai nap különösen fontos számotokra, hisz eljött az idő, mikor egy fejezetnek az életekből búcsút kell mondanotok. S egy éven belül már mi fogunk a ti helyeteken állni.

El sem tudom képzelni, milyen nehéz lehet a feladatotok, búcsút venni barátoktól, diáktársaktól, tanáraitoktól, s nem utolsó sorban drága iskolánktól. Ez az iskola, amely mondhatni második otthona volt sokatoknak, kinek első osztálytól, kinek csak licitől. Az iskola, mely tanáraival együtt kovácsolt benneteket, hogy felkészítsen arra, ami majd rátok vár.

Ugyanakkor a mai nap új kapukat nyit meg számotokra. Olyan ez, mint amikor egy madár kitárja szárnyait s a magasba, az égbe száll, próbálva elérni az elérhetetlent. Az elérhetetlen, ami 12 év után már nagyon is elérhetőnek látszik. Jön majd az egyetem, netán kolis élet, meg a csomó bulizás, amikor már ismeritek határaitokat.

Ahogy olvastam az elmúlt év beszédeit, folyamatosan rázott ki a hideg és könnyek gyűltek a szemembe, mert ekkor jöttem rá, hogy valóban elmentek. Valóban lezárul egy fontos fejezet az életekben és a miénkben is. Írva ezt a beszédet, sok gondolatom támadt, sok minden kavargott a fejemben, s rájöttem, hogy felnézek rátok. Felnézek rátok, mert tudom, hogy nem könnyű elhagyni azt a helyet, amely oly sok emléket hozott. Például a DÖK-programok, a katolikus táborokban és a Talentum Táborokban való segítő diák szerep, a rögtönzött Juvis gyűlések, a Rákóczi táborok, a pszichokörök, ahol együtt sírtunk és nevtünk, a tánc táborok, amik igazán összekovácsoltak minket, vagy a Temesvári Magyar Napokon való önkénteskedés, amikor egy nehéz nap után azért rohantunk át a téren, hogy málnás smoothiet tudjunk venni, pont olyat, amelyet Udvarhelyen is, mert megkedveltük az eladó srácot. A jövő viszont nem akar lelassítani.

Ti voltatok számunkra a „Nagy testvér”, aki olykor letér a helyes útról, de mindig visszatál és utat mutat a cél felé. Nehéz belegondolni, hogy jövőre mi fogunk ugyanitt állni, utat mutatni és szembenézni az élet kihívásaival, de ti akkor már nem lesztek itt, hogy elmondjátok, hogy mi is képesek vagyunk mindezenre, csak hinnünk kell benne. Kívánom, hogy ti is higgyetek magatokban, az álmaitokban és tartsatok ki mellette, mert ha van valami, amit tőletek tanultam az az, hogy más nem fog a mi céljainkért küzdeni, csak mi tudjuk őket valóra váltani.

Most mégis mind itt vagyunk, ti díszesen felöltözve és felsorakozva, én pedig előttetek állva csak arra tudok gondolni, hogy mennyire üres lesz a folyosó nélkületek. Bár tudom, jönnek majd új diákok, akik betöltik a csendet, de mégis más lesz. Idővel kifakulnak a padokról az órákon alkotott firkák, új listák, rajzok, órarendek kerülnek a parafatáblákra...

Búcsúzóul egy Kölcsey Ferenc-től származó, hozzám közel álló idézetet választottam: „Nincsen szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúság évei. Azon láncok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké, mert nem a világban kerestünk még akkor barátokat, hanem a barátainkban leltük fel az egész világot.”

DÖK-oldal

A diákok kiugrása az NVP-n keresztül

Az idén tizenharmadik alkalommal érkezett el NVP kampány. Ezen belül nagyon sok programra volt lehetőségük a diákoknak. Az egyik legsikeresebb programunk a falfestés volt a hátsó udvaron, ahol mindenkinek lehetősége volt rá, hogy hagyjon a tenyerével egy nyomot a falfelületen. A DÖK fala újra összehozta az aktív tagokat és új tenyérnyomatokkal bővült a csapat száma.

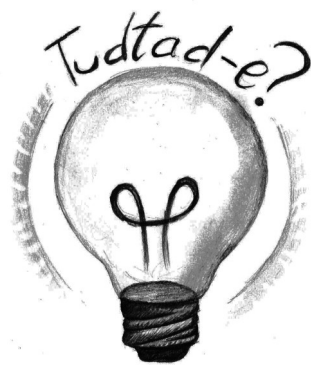
A diákok legjobban az NVP keretében szervezett foci bajnokságnak örültek a legjobban. Itt a középiskolásoknak volt lehetőségük megmutatni, hogy milyen tehetségesek a labdarúgásban.

A DÖK-nek sikerült összehozni egy mérkőzést az aradiak szemben is.

Ezen kívül filmnézésre, a DÖK sarok kidíszítésére, ping pong és röplabda bajnokságokra is sor került. Az iskolában a diákok nagyon örültek ennek a sikeres NVP kampánynak.

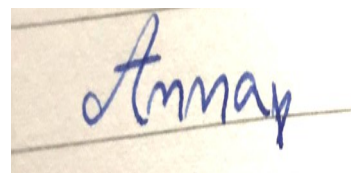
<3E

Tudtad-e, hogy a ballagás után egy osztálynak a létszámából 20-50%-a szokott megjelenni a tíz éves találkozón. Ez az arány magasabb is lehet, ha az osztály különösen összetartó volt, vagy ha a találkozót nagyon vonzóvá tették. Általánosságban a tapasztalatok alapján a 30 éves osztálytalálkozókon az osztálylétszám 10-30%-a szokott megjelenni. Például egy 30 fős osztályból jellemzően 3-9 fő között várható a részvétel. A legfrissebb kutatások szerint az amerikai diákok mintegy 60 %-a tartja meg a kapcsolatot ballagás után. Ez az arány azonban

változó lehet más országokban és régiókban. A kapcsolatok megtartásának kulcsa általában az, hogy mindkét fél szándékosan dolgozik rajta, hogy fenntartsa a kapcsolatot. Úgy gondolom, hogy időt és energiát érdemes befektetni abba, hogy ápoljuk az iskolás éveink közben létrejött barátságokat, mert megéri.

Ernesto Sabato: Abaddon, a kiírtó

Az Abaddon, a kiírtó az író talán legösszetettebb és legsűrűbb alkotása, de egyben a legzavaróbb is irodalmi trilógiájában. Sabato különböző valóságokat és világokat vizsgál itt. Argentína történelméből és a 20. század történelméből még álomszerűbb világokba lép, mint korábbi munkáiban; ez az abszolútum keresése és az emberi lényre leselkedő okkult erők elleni küzdelem.

A „Jelentés a vakokról” metaforáját a legszélesebb regiszterben fejlesztve ez a szokatlan és mélyreható regény arra készíti Sabatót, hogy belépjen az írás magjába, hogy egy rendkívül összetett technikai konstrukció főszereplőjévé váljon, amelynek nézőponti játéka Az apokalipszis idejének szövegen kívüli valósága, és ugyanakkor a spirituális magasságokba repíti, ahol a teremtő aktus látomásos erejét vizsgálja.

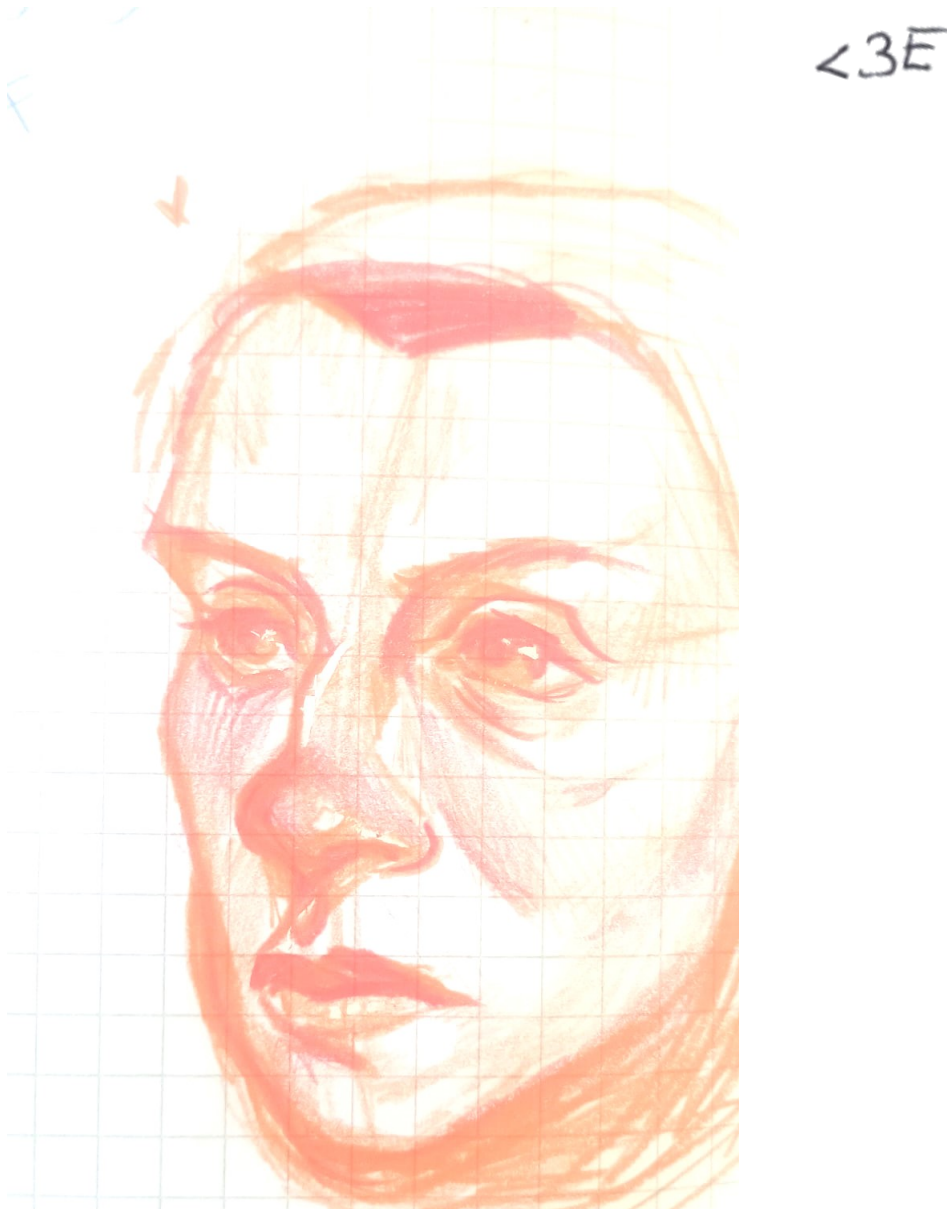
A regény kidolgozott és mélyreható elmélkedés a gonosz természetéről és megnyilvánulásáról, megszemélyesítéséről és az ember feletti osztatlan hatalomról a tömegmédián, a politikán, a valláson, az okkultizmuson és az irodalomon keresztül...

„Egyszer már mondtam neked, hogy a költők mindig a démonok oldalán állnak, bár ezt maguk sem mindig tudják, és észrevettem, hogy nem értesz egyet velem... Ez a túlzás Blake-é, de sebaj – ismétlem mindig, ennek valami oka kell, hogy legyen.”

A mai társadalomban a gonoszság a legszokatlanabb és legcsavarodottabb formákat ölti, így a gonoszságtól megszállyt bigottok között élünk...

Létezésünk a modern világban hasonlít egy „baljóslatú karneválhoz – a tarkaba öltözött bolondok között van néhány igazi szörnyeteg”.

Aki az abszolútumot keresi, az elvesz a gonosz útvesztőiben... A démonok félrevezetik.

HORRORSZKÓP

Hogy kérnek bocsánatot a jegyek?

Kos: „Sajnálom, hogy feldühítettél!”
Bika: „Csak akkor kérek bocsánatot, ha te is!”
Ikrek: „Sajnálom... (de az nem jelenti azt, hogy nem történhet meg újra)”
Rák: „Neked kéne bocsánatot kérned..., mert nem olvastál a gondolataimban...”
Oroszlán: „Mindent jogosan csináltam, nem gondolom, hogy bocsánatot kéne kérjek!”
Szűz: „Sajnálom, de igazából nem is kéne bocsánatot kérjek, mert a te hibád volt!”
Mérleg: „Oké, bocsánat, csak ne vesszünk össze!”
Skorpió: Nem kérnek bocsánatot.
Nyilas: „Ooo bocsika...”
Bak: „Átgondoltam a dolgot és..., sajnálom!”
Vízöntő: „Várj, miért kéne bocsánatot kérjek? Csináltam valamit?”
Halak: „Bocsánat... De azért te is hibás vagy...”

Mit mondanak a jegyek, ha szakítani akarsz velük?

Kos: Na végre!
Bika: Csakis a te hibád, hogy ide jutottunk!
Ikrek: Okey!
Rák: Hadd találjam ki, kivel csaltál meg...
Oroszlán: Úgyis visszajössz hozzám...
Szűz: Nem, én szakítok veled!
Mérleg: Helyes, majd találok valakit, aki megbecsül engem!
Skorpió: Együtt voltunk?
Nyilas: Amúgy is megcsaltalak...
Bak: Gyere, beszéljünk meg, biztos meg tudjuk oldani...
Vízöntő: Karma...
Halak: Úgyis szakítani akartam veled. Tűnés az életemből!

Csillagjegyek a haláluk után

Kos: uralja a poklot.
Bika: üstökössé válik.
Ikrek: újraéled.
Rák: a mennybe megy.
Oroszlán: egy istenné válik.
Szűz: a Kos mellé szegődik.
Mérleg: nem tud oldalt választani.
Skorpió: vámpírrá változik.
Nyilas: felfedezi a túlvilágot.
Bak: a Földön marad egy szellemként.
Vízöntő: szórakozásból kísérti az embereket.
Halak: a Rákkal tart.

aranyköpések

Diák: Tanárnő, ilyen hülyeségekre hogyan kapta meg az ötöst?

O. K.: Az irgalom taknyán keresztül...

M. I.: Nekem ne gyere ezzel februárban, mert nem vagyok sem egy közgazdász, sem az ócskapiacon a cigány-asszony.

N. A.: Ha ezt nem írjuk oda, akkor lőttek Budán és mehetünk golyót szedni.

M. I.: Bă frate, figyelsz?

Diák (csendben, kuncogva): Bă frate...

M. I.: Hát igen, mert ha azt mondom, hogy „Kedves diákok”, nem hinném hogy meghal-lanátok.

A. E.: A trigo kör lesz a mindennapi kenyérünk.

Diákok: Add meg nekünk ma!

N. A.: A tehén az nem egy szám, ezért nincs szinusa és koszinusza.

Diák1: Tanárnő, de hova tűnt a mínusz a tört elejéről?

B. Z.: Am... lenyeltem.

Diák2: Akkor nem csak a padtársam éhes!

B. Z.: Az iskola másképp héten lesz egy verseny.

Diák1: El vagyunk utazva akkor.

Diák2: Jaj, de kár!

F. S.: Milyen csoport tartozik az alkoholokhoz?

Diák: Részeges!

Büdös szag jön az osztály végéből.

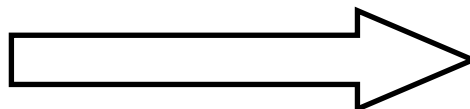
F. E.: Szívjátok a szagot, hogy ne érjen ide hozzám!

Diák1: Akkor az LN és LG az 0?

B. Z.: Igen, mert merőlegesek egymásra.

Diák2: És akkor miért írjuk oda?

B. Z.: Hogy lássák hogy tudjuk.

O. K.: [...] és akkor ezzel utal más költők stílusára.

Diák: Tanárnő, ha nekem utalni akar valamit, akkor inkább megadom a bankkártya-számlám, s oda küldje, de én másképp nem értem.

Diák1: Tanárnő, ha én egyszer elnök leszek, betiltok minden verset, és ha akkor még magyartanár lesz, én le fogom tartóztatni.

Diák2: Vigyázzon tanárnő, mert Lazár nem annyira okos, szóval, nagy esélye van, hogy elnök lesz.

Versarok

Oh, Ádám...

Oh, Ádám, miért üzettettél ki az Édenből?
Ezzel elvéve tőlünk az örök életet:
Egyetlen falat a tiltott gyümölcsből
Megpecsételte sorsát az emberiségnek.

Tőletek kaptuk az eredendő bűnt,
És örököltük gyarló önzéseket.
A tudással megöltétek a jövőt,
Megszegve az Istennek tett ígértet!

Elmúlás

Szürkület, félhomály, ülök az ágyamon
És komor gyászruhámra nézek fel.
Mellettem nyitott fényképalbum
Tele fekete-fehér emlékekkel.

A sziklás hegyek mögül már nem virrad a Nap;
Vége a nyárnak, lehullott az első falevél.
Eltűnt a nevetés, csak megjátszott öröm maradt,
Mióta minket itt hagyva örökre elmentél.

Ó Istenem, milyen önző voltam,
Könnyeimtől nem láttam könnyeid.
Csukott szemmel, álmodozva próbáltam
Megérinteni az elmúlás széleit.

Eljöttem hozzád, itt állok a koporsód előtt.
Kérlek, mondd, hogy hallod a hangomat!
A fájdalom már elvette tőlem minden erőm
S a hajnali szellő szárítja könnyes arcomat.

Magas fenyőfák hosszú ösvényén,
A jéghideg sírkövek mellett
Varjak szomorú károgása kísér,
Mely örök himnusza lett e helynek.

Tavasszal, mikor virág nő a sírodon
És nyáron, mikor felperzseli a Nap,
Vagy ősszel, mikor száraz levél hull rá
És télen is, mikor hó takarja.

Temető ez, rideg sírkert,
Fáradt lelkek sötét nyughelye.
S én könnyes szemekkel kell nézzem
A nevedet egy kőbe vésve.

Mondd, hogy hagyhatnálak itt téged?
Menjünk haza, kérlek, gyere velem!
Hogy ülhetnék a meleg kandalló mellett,
Míg te egyedül alszol a hideg földben?

Perzsel a nap, én mégis fázom,
Belebetegedtem a hiányodba.
Újra gyász, ugyanaz a fájdalom,
Most az égiektől duplán kapom vissza!

Miért jövünk erre a bűnös világra?
Miért születünk meg, ha úgyis meghalunk?
Miért kell szenvednünk, mit ér a vezeklés,
Ha az elsők bűnétől úgysem szabadulunk?

Túlvilági üzenet
~ részlet ~

Magnóliaillat. Az egész utcát bejárta aznap éjjel. Csend volt. Csak a szomszéd kutyák ugatása hallatszott. Olyan távolinak tűnt ez a hang, mintha nem is a kerítésen túlról, hanem valahonnan sokkal messzebből jönne. Mint egy kiáltás, melyet elnyel a sötét éjszaka. Arra gondoltam, vajon hogyan értik meg egymást és miről szólhat a párbeszéd, ami kettejük között folyik a kerítéseken és házakon túl, az éj leple alatt... Néha lágy madárcsicsergés törte meg a titokzatos beszélgetést. Annyira szürreális volt. Éjjel három óra körül lehetett, május vége. Csak némán álltam a teraszon és az eget néztem. Tele volt felhőkkel, mégis látszottak a csillagok. A fülemben csengett a nevetésed. Éreztem, ahogy a tavaszi éjszaka varázslatos mámore a hatalmába kerít. Hallottam a szívverésem. Rád gondoltam és próbáltam felidézni az illatod. Nem ment, a magnóliaillat mindent elnyomott. Behunytam a szemem. Egyedül voltam, kettesben a hiányoddal...

Impresszum

Főszerkesztők: Farkas-Erdény Kinga, Oláh Anna

Főszerkesztő helyettes: Tătaru Ervin

Tördelő: Oláh Anna

Olvasószerkesztők: Tătaru Ervin, Farkas-Erdény Kinga

Grafikusok: Farkas-Erdély Kinga, Kőnig Glória

Szerkesztők: Csata Dorottya, Farkas-Erdény Kinga, Major Barna, Grexa Bernadett, Oláh Anna, Tătaru Ervin, Berta Evelyn-Boglárka

Szellem(i) ir(ány)ító: dr. Balla Lóránt

Köszönjük, Evelynnek, hogy velünk volt az utolsó pillanatig! Sok sikert kívánunk neked!

Köszönjük a Bartók Béla Alapítvány támogatását!

BETHLEN GÁBOR
Alap

MEGVALÓSULT
A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG